

Arrest

nr. 43 223 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2010 in eigen naam en in naam van haar drie minderjarige kinderen heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn. Op 20 januari 2010 dient zij samen met haar echtgenoot en haar drie kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoekster verklaart tijdens het Dublin-interview afgenomen op 27 januari 2008 dat zij samen met haar gezin op 16 september 2008 een asielaanvraag indiende in Polen en er verbleef tot aan hun vertrek naar België.

Op 10 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 12 februari 2010 aanvaarden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde M.R. (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Eurodac-onderzoek leverde geen hit op, maar betrokkene verklaart zelf dat zij samen met haar man (en kinderen) asiel aanvroeg in Polen. Het Eurodac-onderzoek leverde bovendien wel een hit op voor betrokkenes echtgenoot (Lublin, 16/09/2008), met wie zij naar eigen zeggen samen de reis naar Polen ondernam. Op 12/02/2010 stuurden de Poolse autoriteiten hun akkoord tot terugname op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening. De Poolse autoriteiten hebben op basis van datzelfde artikel ook een terugnameakkoord gegeven voor betrokkenes echtgenoot, A.A. (...) en hun drie kinderen Z. (...), A (...) en A (...).

Betrokkene verklaart op 13/09/2008 met haar gezin vanuit Tsjetsjenië naar Polen te zijn gereisd. Ze geeft toe dat ze in Polen asiel heeft aangevraagd. Zij verklaart met haar gezin tot 19/01/2010 in Polen te zijn gebleven en vervolgens naar België te zijn gereisd.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is samen met haar gezin naar België gekomen waar zij op 20/01/2010 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom haar asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene: “België werd ons aangeraden omdat zij mijn man zeker goed zouden kunnen helpen met zijn problemen. Hij zou hier ook gerespecteerd worden.” Betrokkene geeft geen nadere uitleg bij deze problemen die haar man volgens haar zou hebben. Haar echtgenoot maakt zelf geen enkele melding van mogelijke problemen die hij zou hebben.

Naast hoger vermelde echtgenoot en drie kinderen verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België. Zij verklaart wel dat haar zus, M.E., ergens in Europa verblijft maar betrokkene verklaart niet te weten in welk land.

Betrokkene verklaart dat haar gezondheid goed is. Zij verklaart geen medische problemen te hebben.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), meer bepaald de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Dat de verweerder ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekster, een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling gesteund wordt door het administratief dossier – quod non.

Inderdaad.

4.1.

Allereerst wenst de verzoekster aan te geven dat haar echtgenoot wel degelijk gezondheidsproblemen heeft.

De echtgenoot heeft nl hepatitis B en C.

4.2.

Het kan derhalve niet dat de echtgenoot van verzoekster expliciet verklaard zou hebben geen gezondheidsproblemen te hebben.

De man van verzoekster werd in het centrum voor dit probleem opgevolgd en hij diende behandeling te krijgen bij de dokter. De echtgenoot van verzoekster legt hiervan de bewijzen voor.

De motivering van de weigeringbeslissing is derhalve niet in overeenstemming te brengen met deze feitelijkeheden. De Dienst Vreemdelingenzaken is derhalve onvoldoende zorgvuldig geweest bij de behandeling van het gezamenlijk dossier van verzoekster en haar echtgenoot.”

2.2. Verweerder antwoordt dat verzoekster niet duidelijk maakt in welke mate de medische problematiek van haar echtgenoot de thans voorliggende bestreden beslissing zou kunnen beïnvloed hebben. Enerzijds wordt er geen gewag van gemaakt ter gelegenheid van de verklaringen en in zoverre haar echtgenoot aan hepatitis zou lijden blijkt niet dat die aandoening niet zou kunnen behandeld worden in het land van bestemming, *in casu* Polen. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreedt, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhoudt.

2.3. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar middelen zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt. Tevens overloopt de bestreden beslissing de argumenten die werden aangehaald door verzoekster en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Polen te laten behandelen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 20 januari 2010. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening), na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds een asielaanvraag had ingediend in Polen, wat zij zelf ook bevestigt. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een terugnameverzoek tot Polen op grond van artikel 16, lid 1, sub e van de Dublin-II-Verordening, dat op 12 februari 2010 werd aanvaard door de Poolse autoriteiten.

Verzoekster betwist niet dat zij reeds een asielaanvraag indiende in Polen en Polen op grond hiervan de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet. Uit de inhoud van verzoeksters middel blijkt dat zij het niet eens is met de motivering van de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot, met name de motivering "betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben". De Raad wijst erop dat de beslissing van 24 februari 2010 ten aanzien van dhr. A.A., niet het voorwerp uitmaakt van huidig geding. Dhr. A.A. heeft op 8 maart 2010 een vordering tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeksters echtgenoot voerde hierbij dezelfde argumenten aan als verzoekster in haar verzoekschrift, met name dat hij lijdt aan hepatitis en hij dus niet kan hebben verklaard in goede gezondheid te verkeren."

Op 11 mei 2010 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot nietigverklaring te verwerpen bij arrest nr. 43 222 daar werd vastgesteld dat *"het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig is van verzoeker om op grond van de door hem afgelegde verklaringen te motiveren dat - Betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid-"*

Verzoekster kan zich aldus niet dienstig beroepen op de nietigheid van de beslissing van haar echtgenoot om de nietigheid van haar eigen beslissing aan te tonen. Verzoekster toont met haar betoog op geen enkele wijze aan hoe de feitelijkheden, met name dat haar echtgenoot medische problemen zou hebben, niet in overeenstemming zijn met de motivering van de bestreden beslissing die overigens de gezondheidstoestand van verzoeksters echtgenoot niet aanhaalt. Verzoekster heeft tijdens het Dublin-interview afgenomen op 27 januari 2010 evenwel gesteld dat 'ze haar asielaanvraag in België wilde indienen omdat België hen werd aangeraden omdat zij haar man zeker goed konden helpen met zijn problemen. Hij zou hier ook gerespecteerd worden', doch gaf niet aan van welke aard de problemen van haar echtgenoot waren. De bestreden beslissing kon dan ook op redelijke wijze het volgende motiveren:

"Gevraagd naar specifieke redenen waarom haar asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene: "België werd ons aangeraden omdat zij mijn man zeker goed zouden kunnen helpen met zijn problemen. Hij zou hier ook gerespecteerd worden." Betrokkene geeft geen nadere uitleg bij deze problemen die haar man volgens haar zou hebben. Haar echtgenoot maakt zelf geen enkele melding van mogelijke problemen die hij zou hebben.

Naast hoger vermelde echtgenoot en drie kinderen verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België. Zij verklaart wel dat haar zus, M.E., ergens in Europa verblijft maar betrokkene verklaart niet te weten in welk land.

Betrokkene verklaart dat haar gezondheid goed is. Zij verklaart geen medische problemen te hebben.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde."

Verzoekster betwist deze motieven niet, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste beoordelingsfout niet kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN